

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: L. K.
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
sídlem Milešovská 1312/6, 130 00 Praha

proti
žalovanému: Ústavní soud
sídlem Joštova 625/8, 660 83 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném jím pod sp. zn. Spr. ÚS 104/16 v rozsahu bodů b) a d) žalobcovy žádosti o informace ze dne 19. 6. 2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se** z účtu Krajského soudu v Brně **vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Barbory Kubinové ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalobce **se vyzývá**, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto rozsudku sdělil soudu číslo bankovního účtu, na nějž má být soudní poplatek vrácen.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 19. 6. 2016 žalobce požádal žalovaného (dále též „povinný subjekt“) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a to konkrétně:
 - a) *Zda a jakým způsobem Ústavní soud eviduje odchod a příchod soudců Ústavního soudu do a z budovy, kde má Ústavní soud sídlo.*
 - b) *Datum a čas, kdy byla do příslušného elektronického informačního systému Ústavního soudu poprvé zanesena informace o vydání usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1369/15 ze dne 29. 10. 2015 a vyobrazení záznamu o této informaci (např. tzv. screenshot) zanesené do listinné podoby.*
 - c) *Z jakého důvodu nebylo ve smyslu ustanovení § 59 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o neuveřejnění mého celého jména a příjmení v databázi rozhodnutí Ústavního soudu dostupné na internetové adrese <http://nalus.usoud.cz/> v případě usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1369/15 ze dne 29. 10. 2015, a to s ohledem na to, že v případě jiných rozhodnutí uveřejněných v této databázi později (např. usnesení sp. zn. III. ÚS 1378/15 ze dne 12. 11. 2015, usnesení sp. zn. III. ÚS 1379/15) jsou uveřejňovány pouze iniciály účastníků, tedy z jakého důvodu postupoval při zveřejňování mého jména a příjmení v případě usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1369/15 ze dne 29. 10. 2015 ten, kdo řídí vydávání Sbírky rozhodnutí Ústavního soudu jinak, než při zveřejňování jmen účastníků v později zveřejněných rozhodnutí Ústavního soudu.*
 - d) *Vyobrazení záznamu (např. ve formě screenshotu) o pohybu spisu ve věci vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 1231/16, včetně pohybu jednotlivých dokumentů a souboru dokumentů v něm se nacházejících, jak je zachycen v elektronickém informačním systému Ústavního soudu.*

V závěru žádosti žalobce označil adresu pro doručování „týkající se této žádosti“ jako X.

2. Generální sekretář žalovaného tuto žalobcovu žádost vyřídil rozhodnutím ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. SPR. ÚS 104/16 (dále též „rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti“), s výrokem: *Žádost se zčásti odmítá.* V odůvodnění konstatoval, že na informace požadované sub b) a d) se vztahuje výlučka podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle níž povinný subjekt neposkytne informace týkající se rozhodovací činnosti soudu, vyjma rozhodnutí. K otázce pod písm. a) žalovaný uvedl, že takovou evidenci nevede. Ohledně dotazu sub c) pak sdělil, že při anonymizaci usnesení se vychází ze zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. V usneseních citovaných žalobcem byla anonymizace provedena, neboť šlo o odsouzení za trestný čin, což je citlivý osobní údaj. V usnesení týkajícím se přímo žalobce, kdy šlo o právně i skutkově zcela odlišnou kauzu, nebyl shledán zvláštní zájem na ochraně osobních údajů stěžovatele. Rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti žalovaný vypravil dne 27. 6. 2016, přičemž jej žalobci zaslal doporučeně do vlastních rukou prostřednictvím České pošty. Adresát nebyl dne 28. 6. 2016 zastížen, písemnost proto byla uložena do 8. 7. 2016. Žalobce si zásilku v úložní době nevyzvedl, ta byla posléze dne 11. 7. 2016 vrácena žalovanému, který ji obdržel dne 13. 7. 2016.

3. Dne 11. 7. 2016 podal žalobce stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž namítal, že jeho žádost nebyla ani po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty vyřízena. V reakci na stížnost předseda Ústavního soudu coby nadřízený orgán rozhodnutím ze dne 18. 7. 2016, sp. zn. Spr ÚS 104/16 [dále též „rozhodnutí o stížnosti“], postup povinného subjektu potvrdil dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt dle něj nepochybil, rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti (a současně poskytnutí informací ve zbylé části) bylo vypraveno v zákonné lhůtě k poštovní přepravě (doporučeně do vlastních rukou), nicméně žalobce si tuto písemnost ani v úložní lhůtě nevyzvedl.

II. Žaloba, navazující úkony účastníků a další průběh řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí předsedy Ústavního soudu (dále též „předseda ÚS“) o stížnosti žalobce brojil včasnou *žalobou* ze dne 17. 8. 2016 podanou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítal, že postup povinného subjektu předseda ÚS potvrdil nesprávně. Rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti bylo neurčité. Z jeho výrokové části nebylo možné seznat, v jaké části byla žádost odmítnuta. Tím pádem nebylo možné určit, zda byla žádost vyřízena celá. I kdyby však tímto rozhodnutím povinného subjektu byla vyřízena celá žádost, nebylo toto rozhodnutí do dne 18. 7. 2016, tedy do dne vyhotovení rozhodnutí předsedy ÚS o stížnosti, žalobci doručeno. Rozhodnutí povinného subjektu mu totiž nemohlo být doručeno jinak, než na jeho elektronickou adresu uvedenou v žádosti. Zvolení doručovací adresy v žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím (včetně elektronické adresy) se vztahuje na doručování všech písemností, jejichž doručování tento zákon předpokládá. K doručení rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti fikcí prostřednictvím pošty pak nemohlo dojít též z toho důvodu, že spolu s oznámením o uložení zásilky nebyl žalobce poučen v souladu s § 23 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Informace byly žalobci částečně poskytnuty až e-mailem ze dne 25. 7. 2016, rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti pak e-mailem ze dne 26. 7. 2016. Vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. jsou však tyto skutečnosti nastalé po 18. 7. 2016 pro danou věc bez významu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy ÚS o stížnosti zrušil.
5. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* ze dne 1. 11. 2016 uvedl, že v souběžně vedené věci sp. zn. 29 A 141/2016 připustil možné pochybení při doručování rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti a požádal soud o stanovení lhůty k uspokojení žalobce. Na posouzení rozhodnutí o stížnosti však způsob doručení nemá vliv. Rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti (a částečném poskytnutí informací) bylo předáno k doručení a vypraveno dne 27. 6. 2016, tedy včas. Proto nadřízený orgán postup povinného subjektu potvrdil. Žalovaný dodal, že část požadovaných informací byla žalobci opětovně poskytnuta dne 25. 7. 2016. Proti taktéž nově doručenému rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti žalobce brojí samostatnou žalobou (sp. zn. 29 A 141/2016). V nyní projednávané věci tak není patrné, co má být účelem řízení, ochrana subjektivních práv žalobce je však již bezpředmětná. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. V *replíce* k vyjádření žalovaného ze dne 21. 11. 2016 žalobce nad rámec již dříve uplatněné argumentace zdůraznil, že předání rozhodnutí k doručení na nesprávnou adresu nemůže mít účinek vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí předsedy ÚS je závazné pro povinný subjekt. Vzhledem k tomu, že je nezákonné, je třeba

jej odklídít. Zrušení rozhodnutí je též podmínkou pro případné uplatnění náhrady újmy způsobené rozhodnutím orgánu veřejné moci.

7. Žalovaný setrval na své procesní pozici též ve *vyjádření* k replice žalobce ze dne 16. 12. 2016.
8. Stejně tak učinil též žalobce v *reakci* na vyjádření žalovaného ze dne 12. 1. 2017.
9. Soud posléze na základě změny judikatury v otázce určení žalobního typu, jímž se lze účinně domáhat soudní ochrany v situaci, kdy nadřízený orgán potvrdí postup povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím [viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS], poskytl žalobci usnesením ze dne 18. 3. 2020, č. j. 29 A 142/2016-56, lhůtu jednoho měsíce k případné úpravě podané žaloby na žalobu nečinnostní ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s.
10. V návaznosti na toto usnesení žalobce včasným podáním ze dne 15. 4. 2020 *žalobu upravil* tak, že žalobní typ změnil *na žalobu nečinnostní*. Nově se tak žalobce domáhal soudní ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném jím pod sp. zn. Spr. ÚS 104/16. Uvedl, že se změnou žaloby se změnil i okamžik, k němuž se posuzuje skutkový stav. Vzhledem k tomu zůstal relevantní toliko žalobní bod v čl. III původní žaloby (neurčitost výroku rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti), neboť ke dni tohoto podání (i k původnímu dni podání žaloby) byly předmětné písemnosti doručeny i dle žalobcova právního názoru. Avšak přes to, že odpadla argumentace uplatněná v čl. IV původní žaloby (vady doručování rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti), nečinnost žalovaného trvá. Žalobcova žádost o informace totiž byla po rozhodnutí předsedy ÚS ze dne 18. 7. 2016 o stížnosti vyřízena toliko v bodech a) a c), nikoli však v bodech b) a d). Ve vztahu k informacím požadovanými pod těmito body žádosti je tedy žalovaný stále nečinný. Na tom nic nemění ani rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016 (a doručené žalobci dne 26. 7. 2016) o částečném odmítnutí žádosti, neboť v něm obsažený výrok („*Žádost se zčásti odmítá.*“) je neurčitý, nevyplývá z něj, jaká část žádosti se odmítá, pročez nemůže mít vliv na nečinnost žalovaného. Obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí je přitom ve vztahu k posouzení určitosti výroku bez významu. Namítaná vada, kdy není možné zjistit, zda a v jakém rozsahu byla žádost ve vztahu k informacím požadovaným pod jejími body b) a d) vyřízena, vede k nicotnosti rozhodnutí žalovaného pro jeho faktickou neuskutečnitelnost. Na nicotné rozhodnutí je pak zapotřebí hledět jako na neexistující, nevyvolávající jakékoli právní účinky. K závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti pro nesrozumitelnost dospěl i předseda ÚS v rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016, č. j. SPR. ÚS 104/16-29, č. j. SPR. ÚS 770/16-9 (dále též „*přezkumné rozhodnutí*“), které vydal v přezkumném řízení na základě institutu uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s. v rámci řízení o žalobě vedené zdejším soudem pod sp. zn. 29 A 141/2016. Předseda ÚS však měl pro danou vadu dovodit nicotnost rozhodnutí žalovaného. Vedle toho je samotné přezkumné rozhodnutí nicotné, neboť rozhodnutí vydané podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění tehdy účinném, nelze v přezkumném řízení přezkoumávat. Nebyla tak dána pravomoc předsedy ÚS vést přezkumné řízení. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost vyřídit žalobcovu žádost o informace ze dne 19. 6. 2016 v rozsahu jejích bodů b) a d) ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
11. Žalovaný ve *vyjádření k úpravě žaloby* ze dne 19. 5. 2020 uvedl, že žalobci není možné vyhovět, neboť se *de facto* pokouší dosáhnout změny ve vyřízení částí b) a d) jeho žádosti

rozhodnutím povinného subjektu. Toho však není možné se domáhat žalobou proti nečinnosti žalovaného, neboť ta má sloužit k odstranění průtahů, nikoliv ke zrušení již vydaného rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, což by bylo k dosažení zamýšleného výsledku nezbytné. Žalovaný zdůraznil, že vyčerpал celý obsah žádosti žalobce co do rozsahu požadovaných informací. Tyto jednak částečně poskytl, jednak část žádosti odmítl rozhodnutím o částečném odmítnutí žádosti vypraveným dne 27. 6. 2016. S obsahem poskytnutých informací a současně i s obsahem tohoto rozhodnutí se žalobce prokazatelně seznámil ve dnech 25. a 26. 7. 2016, tedy před samotným podáním žaloby, kterou brojí proti nečinnosti žalovaného. Žalovaný dále poukázal na přezkumné rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016, kterým předseda ÚS změnil své rozhodnutí ze dne 8. 8. 2016 o odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016 o částečném odmítnutí žádosti. K možnosti vést přezkumné řízení a vydat v něm rozhodnutí, žalovaný dodal, že k vydání přezkumného rozhodnutí nedošlo při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž až v průběhu řízení vedeného před soudem dle soudního řádu správního. Ten v § 62 ve spojení s § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu umožňuje žalovanému, aby navrhovatele uspokojil změnou napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení. Při tomto postupu je pak bezesporu nutné aplikovat ustanovení o přezkumném řízení dle hlavy IX správního řádu. Krajský soud v Brně v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 29 A 141/2016 tento postup žalovaného akceptoval.

12. V reakci na posledně zmiňované vyjádření žalovaného se žalobce v *podání* ze dne 21. 5. 2020 ještě dodatečně vyjádřil k možnosti vést v dané věci přezkumné řízení. Konstatoval, že argumentace § 62 s. ř. s. je bezpředmětná, jelikož ten neobsahuje žádnou kompetenční normu, pouze upravuje postup soudu v případě, kdy je podle jiného právního předpisu učiněn úkon, kterým dojde k uspokojení navrhovatele. Aby mohl být takový úkon učiněn, je nezbytné, aby to jiný právní předpis umožňoval, což však v daném případě nebylo splněno. Podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu nebylo možné postupovat, a to vzhledem k § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, v tehdy účinném znění. Z výrokové části přezkumného rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016 však ani neplyne, že by předseda ÚS uvedené ustanovení aplikoval. Právní konstrukce zvolená žalovaným tedy není možná, navíc by znamenala obcházení zákona (konkrétně § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).
13. Vzhledem k tomu, že v dané věci nebylo třeba nařizovat jednání, soud nařídil vyhlášení rozsudku na 19. 6. 2020. Podáním ze dne 15. 6. 2020 však žalobce s ohledem na procesní vývoj související věci vedené pod sp. zn. 29 A 141/2016 navrhl, aby soud řízení přerušil po dobu řízení o kasační stížnosti podané žalobcem v této jiné věci. Tomuto návrhu soud nevyhověl, přesto však z důvodu ekonomie řízení, jakož i s přihlédnutím k žádosti žalobce, vyčkal na výsledek řízení před kasačním soudem (sp. zn. 7 As 186/2020). V podání ze dne 15. 6. 2020 žalobce dále sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím krajského soudu bez nařízení jednání.

III. Jednání konané dne 26. 6. 2023

14. Z tohoto důvodu soud nařídil jednání. K němu se však řádně předvolaný žalobce nedostavil. Žalovaný setrval na již dříve písemně uplatněné argumentaci. Soud konstatoval obsah soudního i správního spisu, včetně poukazu na související řízení vedená pod sp. zn. 29 A 141/2016 a 29 A 262/2016.

IV. Posouzení věci

15. Soud se v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Smyslem žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný při vydávání rozhodnutí či osvědčení. Soud přitom při rozhodování o nečinnosti žalobě nepředjímá ani jakkoli nepresumuje obsah či formu rozhodnutí správního orgánu, neboť tato úvaha náleží pouze správnímu orgánu vedoucímu příslušné správní řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2010, č. j. 5 Ans 11/2010-104). Ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. sice hovoří o tom, že žalobce se nečinností žalobou může domáhat vydání „rozhodnutí ve věci samé“, tímto pojmem se však v této souvislosti rozumí rozhodnutí správního orgánu, kterým se řízení před tímto správním orgánem končí. Tedy rozhodnutí, v němž je autoritativně řešena otázka, která byla předmětem tohoto řízení, a které je principiálně přezkoumatelné ve správním soudnictví, tj. rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. V tomto smyslu existuje komplementarita mezi procesní úpravou týkající se žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) a žaloby proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), kterou se lze domáhat vydání rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. v zahájeném řízení před správním orgánem (srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Ans 1/2005-60, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS).
17. Účelem řízení o nečinnosti žalobě je tedy obecně poskytnutí ochrany účastníku správního řízení před nečinností spočívající v nevydání rozhodnutí, jímž se řízení končí, nikoli před jinými procesními vadami, nebo před rozhodnutím nezákonným z hlediska hmotného práva. Opačný závěr by znamenal stírání rozdílů mezi řízením na ochranu před nečinností a řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., jež soudní řád správní záměrně koncipuje jako odlišná. Soudní ochrana proti nečinnosti je poskytována především z toho důvodu, aby účastník řízení nesetrvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým či příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již zbývá jen vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se pak mohl případně bránit správní žalobou. Soudní ochrana se však zaměřuje toliko na problematiku vydání rozhodnutí samotného, soud např. nemůže v jejím rámci stanovit správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí konkrétního obsahu. V řízení o ochraně před nečinností správního orgánu pak soud dle § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
18. V projednávaném případě se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vyřídit ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku žalobcovu žádost ze dne 19. 6. 2016 o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to konkrétně v rozsahu informací požadovaných pod body b) a d) žádosti.
19. Soud se tedy při posuzování důvodnosti žaloby musel zabývat otázkou, zda žalovaný byl či nebyl nečinný ve vztahu k žádosti o informace ze dne 19. 6. 2016 v rozsahu informací požadovaných pod jejími body b) a d). Při posuzování nečinnosti jsou v této souvislosti zjednodušeně vzato možné tři alternativy: (i) povinný orgán poskytl všechny informace, čímž žádost vyřídil a není nečinný; (ii) povinný orgán vydal rozhodnutí o odmítnutí či částečném odmítnutí poskytnutí informací [§ 14 odst. 5 písm. b), popř. § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím] anebo žádost odložil [§ 14 odst. 5 písm. a) a c), popř.

§ 17 odst. 5 téhož zákona], což také vylučuje nezákonnou nečinnost; anebo (iii) povinný subjekt v zákonem předepsané lhůtě neposkytl veškeré informace, ani o žádosti zákonem předepsaným způsobem nerozhodl, a stal se tak nečinným.

20. V této souvislosti soud stručně zrekapituluje skutkový stav věci. Žalobce dne 19. 6. 2016 požádal žalovaného o poskytnutí informací strukturovaných pod body a) až d), a to na požadovanou e-mailovou adresu. Žalovaný coby povinný subjekt žádost vyřídil rozhodnutím o částečném odmítnutí žádosti ze dne 24. 6. 2016, které však žalobci doručoval prostřednictvím pošty. Věcně žalovaný požadované informace zčásti poskytl, a to ty pod body a) a c) žádosti, naopak v rozsahu informací požadovaných pod body b) a d) žádost žalobce odmítl dle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím z důvodu zákonné výluky dle § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona [na tomto místě soud ponechává stranou neurčitost výroku tohoto rozhodnutí]. Dne 11. 7. 2016 žalobce podal stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že jeho žádost nebyla ani po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty vyřízena. Předseda ÚS coby nadřízený orgán rozhodnutím o stížnosti ze dne 18. 7. 2016 postup povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil, neboť měl za to, že žádost byla vyřízena řádně a včas vyřízena, a rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti včetně poskytnutých informací bylo žalobci doručeno fikcí prostřednictvím pošty. Žalobce ovšem považoval za den řádného doručení rozhodnutí žalovaného až den 26. 7. 2016, kdy mu bylo zasláno e-mailem, jak chtěl v žádosti. Proti rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti proto brojil odvoláním ze dne 26. 7. 2016, které ovšem předseda ÚS coby nadřízený orgán rozhodnutím ze dne 8. 8. 2016 zamítl pro opožděnost. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou ze dne 17. 8. 2016, přičemž tato žaloba byla předmětem řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 141/2016. V něm žalovaný soudu sdělil záměr uspokojit žalobce ve smyslu § 62 zákona s. ř. s., a následně přípisem ze dne 10. 11. 2016 soudu oznámil vydání rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016, č. j. SPR. ÚS 104/16-29, č. j. SPR. ÚS 770/16-9, jímž předseda ÚS změnil svoje předchozí rozhodnutí ze dne 8. 8. 2016, odvolání jako včasné věcně projednal a původní rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti o informace změnil tak, že upřesnil jeho výrokovou část. Předseda ÚS tedy argumentaci žalobce uplatněné v odvolání plně přisvědčil, odvolání meritorně projednal, přičemž současně vyhověl i (jediné) odvolací námitce o nesrozumitelném výroku. Krajský soud v Brně poté usnesením ze dne 15. 6. 2020, č. j. 29 A 141/2016-50, řízení zastavil pro plné uspokojení žalobce dle § 47 písm. b) s. ř. s. a žalobci vůči žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Kasační stížnost podanou proti tomuto usnesení žalobcem Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 16. 8. 2022, č. j. 7 As 186/2020-31.
21. Jak vyplývá z rekapitulace skutkového stavu, v daném případě žalovaný (resp. předseda ÚS) v průběhu řízení před soudem ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 141/2016 vydal dne 8. 11. 2016 rozhodnutí, jímž řízení o žalobcově žádosti o informace zcela nepochybně ukončil, a které je zároveň přezkoumatelné soudem na základě žaloby podané dle § 65 a násl. s. ř. s. Tímto rozhodnutím předsedy ÚS bylo i po stránce náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu postaveno najisto, že informace požadované žalobcem pod body a) a c) jeho žádosti mu byly poskytnuty, naopak rozsahu informací požadovaných pod body b) a d) byla jeho žádost odmítnuta z důvodu zákonné výluky dle § 11 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zde je nutno poznamenat, že i neúplné poskytnutí informace povinným subjektem může být za určitých podmínek ve vztahu k žádosti částečnou nečinností, neboť v případě povinného subjektu není nečinností pouze

situace, kdy se žádosti o poskytnutí informace vůbec nezabývá, ale i případ, kdy se žádosti sice formálně zabývá, avšak informace poskytnutá žadateli se zcela míjí s předmětem jeho žádosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 10 As 302/2017-28). Za nečinnost povinného subjektu je možno v určitých případech považovat i takovou situaci, kdy povinný subjekt poskytne žadateli pouze část informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 4 Ans 16/2009-83). Ve všech těchto případech je žadatel oprávněn podat podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost, přičemž bezvysledné podání stížnosti je zároveň podmínkou přípustnosti nečinnostní žaloby (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). O výše popsané případy možné nečinnosti správního orgánu se však v nyní projednávané věci nejedná.

22. Předseda ÚS přezkumným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016, č. j. SPR. ÚS 104/16-29, č. j. SPR. ÚS 770/16-9, část informací požadovaných žalobcem pod body a) a c) žádosti o informace poskytl, a v rozsahu informací požadovaných pod body b) a d) žalobcovu žádost o informace částečně odmítl z důvodu zákonné výluky dle § 11 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tím žalobcovu žádost o informace ze dne 24. 6. 2016 jako celek komplexně vyřídil. V případě § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se jedná o zákonné omezení práva na informace ve vztahu k údajům o rozhodovací činnosti soudů. V rozsahu informací poskytnutých k otázkám pod body a) a c) žádosti pak žalobce nijak nerozporuje, že by žalovaný poskytl informaci neúplnou nebo že by se tyto informace míjely s předmětem jeho žádosti. Tento akt [rozhodnutí předsedy ÚS ze dne 8. 11. 2016 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2016] je tudíž nutno považovat za rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhal podanou žalobou. Samotný fakt, že žalobce ani tento způsob vyřízení žádosti nepovažuje za dostatečný, a to v částech vztahujících se k informacím požadovaným pod body b) a d) jeho žádosti, ještě neznamená nečinnost povinného subjektu, a ani nemůže být předmětem přezkumu v projednávané věci. Jak již bylo uvedeno výše, předmětem soudního přezkumu je nyní pouze posouzení otázky, zda je žalovaný nečinný. Soud se v rámci řízení o nečinnostní žalobě proto ani nemůže zabývat námitkami žalobce vztahujícími se k zákonnosti tohoto rozhodnutí. Podstatná je pouze skutečnost, že takové rozhodnutí bylo vydáno a že z právního hlediska existuje. Tak tomu v projednávaném případě je – žalovaný, resp. předseda ÚS, postupoval při vydání přezkumného rozhodnutí dle § 62 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 153 správního řádu (byť na toto ustanovení výslovně neodkázal), nikoli dle zákona o svobodném přístupu k informacím, který v tehdejší znění přezkumné řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu neumožňoval. Přezkumné rozhodnutí předsedy ÚS pak nelze ani z jiných důvodů považovat za nicotné. Ostatně, touto problematikou se již zabýval i Nejvyšší správní soud (viz body [17], [18] rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 7 As 186/2020-31).
23. Stejně tak nelze za nicotné považovat ani rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016 o částečném odmítnutí žádosti. Je sice pravdou, že výrok tohoto rozhodnutí pro svou neurčitost trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něj nebylo zřejmé, v jakém rozsahu byla žalobcovu žádost o informace odmítnuta a v jakém rozsahu jí bylo vyhověno. Konkrétní rozsah poskytnutí požadovaných informací byl zřejmý jen z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Uvedenou skutečnost ostatně uznal i předseda ÚS, pročež vydal přezkumné rozhodnutí, jímž výrok rozhodnutí žalovaného změnil a tuto vadu napravil. Tato vada výroku rozhodnutí žalovaného tedy byla odstranitelná v opravném řízení a nedosahovala takové intenzity, aby bez dalšího automaticky způsobila nicotnost tohoto rozhodnutí. Jinak řečeno, nejednalo se o vadu takového charakteru a povahy, s níž by stávající zákonná úprava

(§ 77 správního řádu) nebo judikatura spojovala následek nicotnosti (shodně viz bod [19] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 7 As 186/2020-31).

24. Pro nyní projednávanou věc je podstatné to, že vydáním požadovaného rozhodnutí se řízení o ochraně před nečinností správního orgánu stává bezpředmětným (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62). V tomto směru je třeba také posuzovat relevanci uplatněných žalobních námitek. Mimo výše naznačený zákonný rámec se tak zjevně ocitají tvrzení, kterými žalobce brojí proti obsahu (nikoli nicotnosti) rozhodnutí žalovaného o částečném odmítnutí žádosti žalobce (jež bylo předmětem přezkumu ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 141/2016) a přezkumného rozhodnutí předsedy ÚS ze dne 8. 11. 2016, jež bylo vydáno postupem dle § 62 a násl. s. ř. s. a § 153 správního řádu v rámci řízení před zdejším soudem v téže věci. Tyto námitky tak žalobce měl a mohl uplatňovat v tomto řízení.
25. Lze uzavřít, že ke dni vydání tohoto rozsudku již tvrzená nečinnost žalovaného netrvá, neboť dne 8. 11. 2016 bylo vydáno rozhodnutí, jehož vydání se žalobce podanou nečinnostní žalobou domáhal. Pomine-li nečinnost správního orgánu v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne, neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu.

V. Závěr a náklady řízení

26. Na základě shora uvedeného soud žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
27. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
28. Vzhledem k tomu, že původně podaná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. byla v průběhu soudního řízení překvalifikována na žalobu nečinnostní dle § 79 a násl. s. ř. s., soud rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku, který žalobce uhradil za původně podaný návrh, a který mu soudem dosud nebyl vrácena, ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Tento přeplatek bude vyplacen z účtu soudu k rukám žalobcovy advokátky do 30 dnů od právní moci tohoto v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích. V této souvislosti soud současně vyzval žalobce ke sdělení čísla bankovního účtu, na nějž má být přeplatek na soudním poplatku vrácen.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu